

USA na zgliszczach imperiów Hiszpanii i Wielkiej Brytanii

3 października 2009

USA funkcjonuje na zgliszczach imperiów Hiszpanii i Wielkiej Brytanii oraz jednocześnie musi działać w warunkach rewolucji informacyjnej. Obecnie budowa imperium amerykańskiego jest szeroko dyskutowana przez Amerykanów, z których wielu ma podstawowe wątpliwości w tej sprawie.

Neokolonializm, zainicjowany przez Napoleona miał działać niby w imię wolności. Obecnie neokolonializmu jest nie realny i nie możliwy do zastosowania w praktyce. Próby stosowania neokolonializmu przez rząd Busha-Cheneya zaczynały się pod hasłem „wolność Iraku” i skończyły się fiaskiem i kolosalnym zadłużeniem dla skarbu USA.

Potęga USA rosa na zgliszczach imperiów Hiszpanii i Wielkiej Brytanii. Wojna amerykańsko hiszpańska trwała niecałe cztery miesiące i skończyła się 10 grudnia 1898 podpisaniem Traktatu Paryskiego i przejęciem przez USA wysp Kuby, Filipin, Puerto Rio i Guam.

Eksplzja na statku USS Maine w porcie w Hawanie, była pretekstem do tej wojny. Imperium hiszpańskie znacznie wcześniej chyliło się do upadku. Historycy tacy jak Howard Zinn twierdzą, że wojna ta była zaaranżowana przez korporacje amerykańskie, walczące o rynki zbytu dla nadwyżek w inwentarzach towarów eksportowych.

Stworzenie wówczas Amerykańskiej Ligi Anty-Imperialistycznej było negatywną reakcją demokratów na budowę wielkiego imperium USA. Mark Twain nazywał wojnę amerykańsko-hiszpańską „cyniczną agresją amerykańską” i opublikował w 1901 roku pracę zaadresowaną do nie poinformowanych ludzi pod tytułem „To The Persons Sitting In Darkness”.

Kariera polityczna Winstona Churchilla zaczęła się w czasie, kiedy światowe Imperium Brytyjskie było u szczytu potęgi oraz wtedy kiedy dobiegało ono końca i W. Brytania stała się małą wyspą uzależnioną od USA. Winston Churchill (1874-1965), syn Żydówki, był przedstawicielem orientacji syjonistycznej w parlamencie brytyjskim jako pierwszy lord admiralicji. Churchill skompromitował się katastrofalnym atakiem w Dardanelach na półwysep Gallipoli od 25 kwietnia 1915 do 9 stycznia 1916. Po klęsce, w której zginęło ponad 120,000 żołnierzy brytyjskich, podał się on do dymisji. Możliwe, że chciał uzyskać dostęp do Azji Mniejszej, a zwłaszcza dostęp do Palestyny, upragnionej przez syjonistów.

Wkrótce dzięki poparciu bankierów żydowskich Churchill został ministrem uzbrojenia, ministrem wojny, a następnie szefem lotnictwa. W latach międzywojennych był ministrem skarbu w rządzie konserwatystów i z chwilą wybuchu II. wojny światowej Churchill był mianowany Pierwszym Lordem Admiralicji, a 10 maja 1940 roku, premierem. Po klęsce Niemiec, do której przyczynił się, w 1945 roku stracił władzę i stał się przywódcą opozycji w 1951 roku.

W Londynie odbyła się debata w dniu 3 września, 2009 w Methodist Central Hall Westminster, na temat konkluzji, że „Churchill więcej szkód narobił wolnemu światu, niż było z niego korzyści”. Między grzechami Churchilla przeciwko wolności była jego zdrada Polski w Teheranie w 1943 roku. Konkluzja powyższa była uzasadniana przez profesora Normana Stone’a, na uniwersytecie Bilkent w Ankarze w Turcji i przez Pat’a Buchanana politologa z USA.

Kariera Churchilla trwała pół wieku i była katastrofalna dla jego ojczyzny i cywilizacji, w jakiej on żył w konkluzji powyższej debaty. Od 1914 roku do 1939 roku Churchill przyczynił się do wybuchu dwu wojen w Europie, w celu zniszczenia Niemiec jako konkurenta Wielkiej Brytanii, kosztem ponad stu milionów zabitych. Już w 1920 roku Churchill jako minister wojny zalecał stosowanie gazów trujących w Iraku,

zbrodnię, którą Brytyjczycy popełnili bezkarnie i za którą 80 lat później został powieszony Saddam Hussein.

Historyk Paul Johnson twierdzi, że rozkaz Churchilla w maju 1940 bombardowania otwartych miast na Renem, rozpoczął kryzys poszanowania wartości ludzkich ze strony aliantów. Pamiętamy, że kryzys ten faktycznie rozpoczął Adolf Hitler, jego rozkazem z dnia 22 sierpnia 1939, nakazującym generałom niemieckim masowe bombardowanie i egzekucje polskiej ludności cywilnej.

W 1944 roku Powstanie Warszawskie dało Hitlerowi okazję dokonać mordu na dwustu tysiącach Polaków i dokonać zniszczeń według planu Sigfrieda Pabsta, ogłoszonego przez Hitlera już w lutym 1940 roku. Tragedia powstania warszawskiego odbyła się prawie rok po zdradzie Polski przez Churchilla w Teheranie w 1943 roku i na oczach Armii Czerwonej, która dała Niemcom dosyć czasu na zniszczenie stolicy Polski. Podobny los do zniszczenia Warszawy spotkał kilka miast niemieckich oraz japońskich. Churchill nakazał bombardować pociskami zapalającymi miasta takie jak Drezno i Hamburg gdzie zginęły tysiące cywilów.

Najwyraźniej wojnę wygrywała na pierwszym miejscu Ameryka i na drugim Sowiety, podczas gdy Imperium Brytyjskie chyliło się ku upadkowi. Z końcem wojny Londyn przestawał być stolicą imperium i stał się stolicą wyspy uzależnionej od USA. Kiedy Churchill wrócił z Jałty w 1945 roku, wówczas zapewnił parlament brytyjski że „Nie zna żadnego rządu na świecie, który by bardziej przestrzegał swoich zobowiązań niż rosyjski sowiecki rząd”.

Ironią losu jest, że Hitler, który chciał zaludnić teren od Renu do Dniepru „rasowymi Niemcami” sprowokował klęskę niemieckiego podboju ziem słowiańskich trwającego 1000 lat i znanego jako „Drang nach dem Salischen Osten.” Polacy odmówili przystąpienia do wojny po stronie Hitlera w dniu 25 stycznia, 1939, mimo starań i presji Hitlera od dnia 5 sierpnia, 1935 roku.

W 1945 roku Niemcy mieli i nadal produkowali dosyć gazu żeby uśmiercić dziesiątki milionów ludzi w ramach „planu wschodniego”. Polska przetrwała 45 lat niewoli sowieckiej i mimo zdrady aliantów, Polska jest na ziemiach piastowskich, w granicach takich, jakie miała 1000 lat temu, kiedy zaczynał się niemiecki podbój ziem słowiańskich.

Churchill zapisał się w historii jako polityk, którego kariera polityczna zaczęła się w czasie, kiedy Imperium Brytyjskie dominowało na świecie i skończyła się w momencie, kiedy to imperium przestało istnieć i Anglia stała się wyspą uzależnioną od USA – super-potęgi na glinianych nogach. Churchill-syjonista przyczyniał się do stworzenia państwa Izrael, ale prawdziwym twórcą Izraela był Stalin, który stosując kilkanaście pogromów w państwach satelickich, zaludnił Palestynę i pierwszy wniósł wniosek w marcu 1947 roku o uznanie państwa Izrael przez ONZ. Opisuje to R. Brackman w książce: „Izrael at High Noon: Od Nieudanego Satelity Stalina do Nowego Kryzysu na Bliskim Wschodzie”.

Mimo „niby zwycięstwa” USA w Zimnej Wojnie przeciwko Rosji, na świecie pozostała równowaga terroru, polegająca na „gwarantowanym obopólnym zniszczeniu” na wypadek wojny nuklearnej przy użyciu amerykańskiego i posowieckiego arsenału nuklearnego. Rola Churchill’a w wojnie przyczyniła się do klęski Niemiec i stworzenia państwa Izrael. Zwycięzcami w Drugiej Wojnie Światowej były w pierwszym rzędzie Stany Zjednoczone i niedaleko w tyle za Stanami jest Rosja, dzięki wyżej wspomnianej równowadze terroru nuklearnego.

Stany Zjednoczone, na zgliszczach imperiów Hiszpanii i Wielkiej Brytanii, mają największą na świecie gospodarkę i najliczniejsze siły zbrojne, ale jednocześnie są zadłużone na tryliony dolarów w Azji gdzie wierzycciele Stanów, Chiny i Japonia, planują stworzenie nowej waluty rezerwowej na miejsce dolara. Zaistnienie takiej nowej waluty rezerwowej byłoby wielką porażką dla znaczenia USA na świecie, co oznaczałoby początek końca Imperium Amerykańskiego.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)